

Leopárdnőstény

NŐSTÉNY

Megjegyzés

Elnézést kérek a képzeletbeli eszkimó törzstől azért, ahogy kiforgattam és szándékosan rosszul értelmeztem régen elhagyott hagyományát. Bizonyára nem kell elmagyaráznom, hogy a könyv elején leírt esemény csupán a főhős, Milla képzeletében történt meg. Milla egyébként meg van győződve arról, hogy az inuitok idős asszonyaikkal szemben sosem viselkedtek olyan lenézően, mint egyes csehek, és ez csak amolyan összevetés. Ez az eszkimó törzs egyszerűen nem létezik.

Ám az ibo törzs és a könyvben említett valamennyi törzs létezik, és a legjobb tudásom szerint próbáltam meg bemutatni hagyományait, nyelvüket és életstílusukat.

A leopárd nem tudja megváltoztatni a foltjait.
afrikai mondás

ELSŐ RÉSZ

Szexszel való gyógyítás

(ELŐTTE)

Az iglu növekedett.

A nő törzstársai lassan, szenttelen rendszerességgel rakták az egyik hótéglát a másikra, gondosan elsimígtatták a köztük levő réseket, és vízzel locsolgatták.

– Nem akarom! – kiabálta a nő. – Nem! Ez így nem járja!

Itt az Északi-sarkon úgy fagyott, hogy csak úgy ropogott, és a víz gyorsan megdermedt.

– Ne tegyétek ezt velem! – kérlelt.

A jég ezüst hangon – fenyegetően – csengett.

– Miért teszitek ezt velem? – támadt rájuk.

A férfiak figyelmen kívül hagyták. Tovább dolgoztak.

– Miért? Miért? Miért? – áradt szét a hófedte síkságon.

Végül az egyik megfordult, köpött egyet a fogai közti résen, és felvihogott: – Öreg vagy. Összehúzza magát a kapucnis kabátot, amit a nő nemrég varrt neki farkasbőrből, és tovább foglalatoskodott a jeges hótéglákkal.

– De én nem vagyok öreg! – kiáltotta a nő. – Fiatalnak érzem magam, és életerősnek. Bizonyára felismerném, ha valóban öreg lennék.

– Öreg vagy – erősítette meg erről egy másik férfi. Egyujjas fókabőr kesztyűbe bújtatott kezével tolta félre őt, hogy ne legyen útban, amit a nő nemrégiben készített neki.

– Akkor miért érzem magam fiatalnak? Miért érzem úgy, hogy csak most kezdődik az élet?

– Öreg vagy.

A törzsfőnök – maga a törzsfőnök! – egy újabb hótéglát rakott az igluhoz, lehajtotta a fejét a rókabőr sapkában, amit a nő nemrég ajándékozott neki, és meggyőződött arról, hogy a téglá jól tart-e. Szájába dugott egy darab pemmikánt, amit a nő neki szárított, és kiszívta fogatlan ínyével. Elégedettnek tűnt. Mint minden alkalommal, amikor a hagyományörzésnek hódolt, és törzsét nagyobb dicsőséghez vezette. Persze ez az iglu is a hagyomány részét képezi.

– Öreg vagy – selypítette bölcsen.

– Húsz évvel fiatalabb vagyok, mint te. Miért nem magad számára építesz temetkezési iglut? – kérdezte a nő szemtelenül.

Az építők megmerevedtek mozdulat közben, és testüket halk nevetés rázta meg. – Hiszen te nő vagy! Öreg vagy.

Bu-u-um! Az építményre újabb hótéglá hullott, a falak ívelni kezdtek befelé. Hamarosan elkészül az iglu.

– Hasznos vagyok a törzs számára! Úgy varrok ruhákat, mint kevesen – hiszen hányatokat felöltöttem! Kétszer gyorsabban rágom a bőroket, mint a fiatal fruskák. Még mindig egészségesek a fogaim. Nézzétek csak!

Nem nézték. – Öreg vagy.

A törzsfőnök feltette az iglu tetejére az utolsó hótéglát. Csoszogva megkerülte az iglut, megérintette a kötéseket, meggyőződött róla, hogy a hótéglák szilárdan tartanak. Elégedetten cuppogott.

A nő előtt feltárult a fagyos nyílás. Nem volt sötét. A megjegesedett havon keresztül áthatoltak a napsugarak, és az iglu belsejében világos volt. A talajra egy régi és kopott fókabőrt dobtak le neki. A törzsfőnök – magasztos és egyben hétköznapi gesztussal – intett, hogy másszon be.

A többiek félkörben körbeállták őt, és ugyanazzal a hétköznapi, mégsem hétköznapi arckifejezéssel várokoztak. Temetési iglut öregasszonyok számára meglehetősen gyakran építettek, a halál gondolata mégis különleges fényt izzított fel a szemekben.

És a nő ordított. Könyörgött. Kérlelt. Fenyegedett, még ha nem is volt mivel. Karmolt, harapott, rúgkapált. Sírt, mígnem az arcára fagytak a könnyek.

A férfiak háta mögül asszonyok bukkantak fel. Egyesek fiatalok, még gyermektelenek. Mások az ő nemzedékéből, csak két-három tüllel fiatalabbak. A fiatalok arca izgatottságot tükrözött. Az időseké is... borzalom.

És mégis ők kiabálták a lehangosabban: – Öreg vagy! Ez a dolgok rendje.

Bekergették az igluba, és az utolsó hótéglával befalazták a bejáratot. A hangok eltompultak. És ő, mintha álmodná, hallotta a beszédfoslányaikat, amikor távoztak. Utolsóként a fogatlan törzsfőnök ment el. Hátramaradt, a lába megdagadva, és jobban sántított, mint ahogy a többiek előtt beismerte. Odacsoszogott az iglujához valami élőért, a pemmikánhoz, amit a nő készített neki, a faggyúmeccsesek és a fiatal feleségek melegéhez, akiket időről időre lecserélt.

A nő az öklével verte a zengően átlátszó falakat. A jeget rózsaszínűre színezte a vér, de egy arasznyit sem mozdult. Rúgta a falat, a fejét verte bele. Aztán megpróbálta felhevíteni a tenyerével, rábírní, hogy engedje ki őt.

De nem volt benne elég melegség.

Összekuporodott a bűzlő fókabőrön. A hideg bekúszott a húsába és a csontjáig hatolt. Az ujjából már jégcsapok lógtak, és a zsigereiben már érezte annak a csúcsát, amelyik hamarosan belenő a közepébe, és végez vele. Tudta, hogy meghal, de már nem rémisztette

a gondolat. Az iglura csöndben szitált a hó, és minden ráhullott hópehellyel nőtt benne a meggyőződés, hogy már valóban öreg, hogy megérdemli a halált.

Mielőtt megfagyott a szíve, már majdnem mindegy volt neki.

De mi történik? A test másik közepéből, arról a helyről, ahonnan gyerekek születnek, abból a nyílásból, ahol olyan kellemes csiklandozást érzett, amikor valamelyik vadász odabújt hozzá a szőrmén, meleg terjengett. Izzón. Mintha tűzhányó születne benne. Megolvasztotta a ráhullott havat, és a jégcsapokat langyos vízű pocsolyákká változtatta. Átforrósította a melegével, és életre keltett. Új életre? Abban nem volt biztos, de határozottan élet volt.

(ITT, MOST)

Már tudja, honnan jön ez a melegség.

Szeretkezik.

Nem, nem szeretkezik. Dug, kefél, kufircol, pázrik, szexel, kúr, toszik, kettyint, élvezi a két felnőtt egyén közt zajló teljesen normális, nem beteges, nem biztonságos szexet, akik mindketten mindenben egyetértenek és egyetértenek a közösüléssel. Több mint egyetértenek. Odavannak érte! Önkívületben vannak, készen vannak, valahol a köztes időben, nem is a Földön vannak...

...egy szálloda szobájában vannak, nem a legolcsóbb szálloda ez, a férfi igyekszik, szégyellte őt olcsó hotelbe hívni, a férfi nem tudja, hogy Milla nem sznob, dugna, kefélne, kufircolna vele egy ház mögötti vityillóban is egy kopott matracon, párzana, szexelne, kúrna vele mondjuk egy padon egy parkban vagy a bokor alatt, az illatozó, erotikusan – erkölcsstelenül! – megpuhult, nedves talajon, ami gilisztáktól és új lélettől hemzseg, a lét gyökereinek bódító szagát árasztja, ami talán egyszer szárba szökken itt, közösülne vele a híd alatt is, egy autóban, egy busz hátsó ülésén, hosszú ráncolt szoknyát viselne, hogy nekitámaszthassa a magas kerítésnek az állomás mögötti levizelt sarkon, ami húgy- és aszfaltszagot áraszt, és ahol nincsenek biztonsági kamerák.

Csakhogy ezt a férfi nem tudta. Szállodát fizetett, hogy ne sértse meg. Azt hitte, hogy Millának ez számít. Természetesen tévedett. Ebben konformista volt.

Azt is gondolta, hogy Millának nem ő a fontos. Úgy hitte, hogy szívesen szeretkezik bárkivel, aki fizet egy szállószobát, vagyis ha kedvére lesz az a férfi, és ha Milla akarja. Úgy hitte talán – sosem került ez szóba –, hogy ő maga nem különösebben fontos, hogy lecserélhető, hogy tartózkodásuk ITT, MOST ebben a hotelben, az aránytalanul drágában, a szeretkezésük, a dugásuk, a szexük egy kicsikét a véletlen műve. Természetesen nem tévedett. Ebben realista volt.

A szex remek volt. Nagyszerű volt, mint a szex többsége Millának EBBEN az életében. Talán megtanult helyesen választani. Azelőtt egy csomó szexet kipróbált. Átlagos, szokványos, rutinszexet, halálosan unalmasat. Hosszú éveken át, évtizedekig a hátán feküdt (hogyan máshogy), és megpróbálta elhíttetni önmagával, hogy a föld – VÉGRE – megmozdult. Hogy a mennyezet – mégiscsak – alig észrevehetően megmozdul. Hogy az a repedés a plafon alatti vakolaton különösen szimbolikus jelentésekkel bír, ami felfokozottság nélkül fel sem tűnne neki...

Milla számtalanszor számolta a csattanásokat – egy, kettő, három, négy, öt, hat... –, és számtalanszor elképesztette őt, amikor valóban száznál sikerült eléleznie, ahogy tervezte. (És aztán lélekben elvigyorodott, mert a férfinak százegynél sikerült – és Millát hatalmába kerítette a gyanú, hogy ez a szerencsésen megosztott orgazmus – olyan szeretetteljes, olyan ŐSZINTE, olyan FILMBÉLI – nem egyéb, csak partneri matek – pontosan kiszámolt, kiszámított... mivel neki is százig kellett számolnia és ugyanazt megígérnie, mint neki, hogyan jöhetett volna másképp össze?)

Milla unalmas, szokások uralta pázások veteránja volt, mivel nem akadt éppen jobb, szenvedély nélküli szeretetteljes szex és ellenszenvből táplálkozó szenvedélyes szex veteránja. Annak az elképzelésnek a veteránja, hogy a hűség erény, ami bármilyen unalmat kompenzál.

Csak hogy az elképzelései szertefoszlottak, amikor befalazták őt az igluba. Az új életben – mindjárt a kezdetektől – Milla átjárót csinált a pinájából. Egy időben ez így megfelelt neki.

Negyvenkét éves volt – olyan kor, amikor állítólag egy sor nőnek búcsút intenek a jó erkölcsök. Amikor fűvel-fával dugni akarnak. Az a kor, amikor állítólag mindenkiéi lennének – és az ellenőrzésük alatt akarják tudni. (Azonban természetesen senkiéi, és egyáltalán nincs az ellenőrzésük alatt.) Az a kor, amikor jók akarnak lenni. Klasszak. Szépek lenni ott, ahol a legfontosabb, mert szemre már nem szépek. Az a kor, amikor a férfi elbódítására vágnak, leteperésére, amikor olyan testhelyzetek felfedezésére vágnak, amik nem férnének bele a Kámaszútrába, amikor napi több óráig a medence aljának a tornáztatására vágnak, és a pubococcygeus olyan mértékű kidolgozására, hogy olimpiára vinnék őket – abban az esetben, ha a péniszszívásból és -morzsolásból netalántán versenyszámot csinálnának. Tudják, hogy ettől a férfiak puffok, még ha ilyen nőktől talán kicsit tartanak is, mintha az a kis rés a terpeszükből cápaszáj lenne, impozáns, foggal és kéjjel teli száj, ami – ha akarja – gyengéden átölel, aminek a bársonyosságáról eddig fogalmatok sem voltak, és ha akarja, akkor felfal.

Milla életében ez kellemes időszak volt, váratlan és bódító, olyan erővel teli, amik létezéséről eddig nem volt tudomása (és ha valaki netán beszélt volna róluk, azt hitte volna, hogy megbuggyant). Még most, jó bő évvel azután, hogy megfertőzte őt a dugásvírus, sem hitt a szemének, azt hitte, hogy talán álmodik: naiv elképzelései a szerelemről egykettőre valóra váltak. Mindazok listáján, hogy mi mindent szeretne még megismerni, míg egyszer és mindenkorra a változókorba kerül, naponta kipipálhatta a tételeket: Igen, volt már egy középiskolás diák – igaz, ő sem volt már szűz. Igen, volt már arab, fekete, pakisztáni – és mindegyikkel megvolt a maga varázsa, még ha mind valahogy semmilyen is volt.... Igen, rávettem egy huszonöt évvel fiatalabb fiút, hogy most az egyszer legyen egészen jó – és hallgattam a duruzsolását, hogy garantáltan nem vagyok több harmincnál. Igen, ösztönöztem egy jó tizenöt évvel idősebb férfiút, hogy háromszor egymás után álljon fel neki, és hallgattam a fogadalmait, hogy azt, amit velem, még soha senkivel, és szeretett volna elvenni. Megismertem, milyen lehet az, amikor két férfival csináljátok egyszerre (és fogadtam a hálájukat, még ha inkább nekik kellett volna az enyémet), és azt is, milyen lehet az, amikor a partnereitek számára szereztek egy nőt, aki hajlandó hármásban csinálni, és aztán hosszasan takarítjátok be a háláját és a bizonygatását, hogy ez volt az első alkalom, hogy...

Milla másik élete tele volt – mivel?

Nem unalmas, ám jelentéktelen szexszel? Buszméretű komplexusokkal, amiket hiába valóan gyógyított? Szomorúsággal és kétségbeeséssel, amiket nem tudott kivel megosztani, így hát mélyen magába zárta őket, és aztán módszeresen kutatott olyasvalaki után, akinek olyan hosszú és gyógyító a farka, hogy bele tud döfni fájdalmas középpontjába, és ki tudja szívni azt?

A tény az, hogy Milla váratlanul megfiatalodott.

Pénzes Tímea fordítása

SZERZŐ (1940): költő, író, műfordító, esszéíró. Tolnai Ottó és Parti Nagy Lajos beszélgetőkönyve, *Az erotikus radírgumi* megjelenés előtt áll a Kalligram Kiadónál. A művész munkásságáról.

FORDÍTÓ írt átfogó monográfiát (Kalligram, 1994). Palicson él.